

— Бобцовъ, отъ гдѣ взе този пѣтелъ? го попитва единъ офицеръ.

— Прикачи се на колата, ваше благородие, азъ го пхдихъ, но той не се махна, тогава взехъ и го вързахъ.

Офицера извиква другаритѣ си, въ числото на които бѣше и щабсъ-капитанъ Усовъ, за да се посмѣятъ. — Ето, пѣтела самъ се качилъ на колата на Усова, каза той, и при всичко, че Бобцовъ го пхдилъ, пѣтела нерачилъ да се махне.

Като се посмѣха надъ упорития пѣтелъ, офицеритѣ казаха на Бобцова, че на пѣтела ще му бжде, безъ съмнѣние, мъчно да остава самъ.

— Никакъ не, ваше благородие, отговори досѣтливия Бобцовъ, азъ ще го пустна на дълга връвчица, тогава той навърно ще си намѣри другарка.

Офицеритѣ се изсмѣха и оставиха Бобцова и пѣтела му.

Тѣй се и случи: на слѣдующия день при пѣтела имаше вече двѣ кокошки.

— Ну Бобцовъ! Гледай кокошкитѣ да снесатъ яйца, за да не купуваме отъ румънкитѣ, каза Стесель Бобцову.

— Има, ваше благородие, има вече двѣ яйца, и той извади отъ колата двѣ яйца и ги показа на офицеритѣ.

По нѣкой пхтъ се случваше, че не пѣтелъ, но теле, овца или свиня случайно се намираха на обознитѣ, или артелни кола, но за това и постоянно постъпваха жалби отъ страна на населението. По тая, именно, причина началството не веднѣжъ отдаваше заповѣдъ въ приказитѣ, да се не допусчатъ подобни „шалости“, а виновнитѣ строго да се наказватъ.

Чакахме заповѣдъ за трѣгване, но вмѣсто това, въ 9 часа послѣдва такава, да се вари обѣдъ и вечеря, отъ което се разбра, че ще пощуваме тукъ.

Въ 5¹/₂ часа слѣдъ обѣдъ, топовнитѣ гърмежи, испърво залпове, а послѣ участени, пакъ се зачуваха и тѣ послужиха, като сигнали, за събиране на офицеритѣ на едно мѣсто.

Наистина, не се измина много врѣме слѣдъ първитѣ гърмежи, когато всичкитѣ офицери се събраха около дружиннитѣ кола—едни сѣднали на колата, други на земята, а трети стояха прави. Разговора на офицеритѣ бѣше все за злобата на деньтъ, — прѣминуването на Дунава, боя съ турцитѣ и пр. и, най-послѣ, се спрѣ на любимата тема: псувнитѣ къмъ българитѣ.